

Aztán később, hónapok múltán még egy hírt hallottam. Amikor a gyilkos urakat is elszállították az oroszok elöl, az öregnek mégis sikerült megszöknie . . .

Hát ilyen változatosságban teltek-múltak a napok.

Idegeim tökéletesen helyrejöttek. Igyekeztem nem haza gondolni, tornásztam, futottam, sétáltam, borotválkoztam, élesítettem.

Vagy talán mégsem voltak olyan tökéletes rendben azok az idegek?

(Folytatjuk)

Papp Lajos

Üzenet ősszel

Lengeni fehér pókfonálon
s elszakadni boldogan-fájón
néha jó lenne Menekülni!
Mikor nem tud az ember tűrni
s ha már nincs idő tovább várni
Szállni kétségbeesve szállni
Félve a kék ég kavargását
szállni mégis hogy szállni lássák
bennünk a végső reménységet
Mindegy meddig merre mi végett
S fogyó fényben rezgő sugáron
lengeni fehér pókfonálon
jó lenne bizony Nem maradni
mézes morzsákra nem ragadni
vagy rút békává gömbölyödve
halni belé a barna rögbe
A feketéllő hegyek alól
kikel a fagy mig fenn valahol
csomós csend ropog dől a határ
A holdra varjak serege száll

Hieronimus Bosch könyörgései

„Ezeknek van hatalmuk arra, hogy bezárják az eget,
hogy az ő prófétálásuknak idejében eső ne legyen;
és hatalmuk van a vizeken, hogy azokat vérré vál-
toztassák és megverjék a földet akármilyen csapással,
valamennyiszer akarják.

És amikor elvégzik az ő bizonyágtételüket, a mély-
ségből feljövő fenevad hadakozik ellenük és legyőzi
őket és megöli őket.”

(János jelenésekről, II. rész versei)

Lelkemnek kivilágosuló
pirkadata hajnali fénye
Múló idő! Az éjszakának
sóhajtozó lámpás-reménye
értelmem reggele te ments meg
az egyszemű szemmelveréstől
a kilencfarkú gyík nyelvétől
Ments meg most a kétfülű késtől

A szorongások pokolvara
ne rághassa odvasra testem
Hit csillag-napja bizonyága
markolj föl a sötétből engem
Meríts meg fehér igazadban!
Takarj el a bűnök sarától
Lidérces szavak környékezek
Félek amikor te nem látszol

S ime! Hallom a fejem fölött
szólni a halál harsonáját
Röpködő szörnyek kiáltoznak
Az élőket együvé zárják
körükerítik villámokkal
s jönnek vérivó denevérek
beleket habzsoló sakálok
és üvölt ember-arcú véreb

Sólyomképű démon kísérget
A szeme mint a gyémánt fénylik
Karmai a kezembe vájnak
s elvisz valamely meredélyig
és arra késztet mindent lássak
Egy nyil sistereg át a légen
Megakad remegve a földben
a föld rángó tajték-szívében

S lantjára fölfeszítették ki
éneket tud a békességről
Vicsorgás lesz a kacagásból
s van amikor a nevetés öl
Dalát a pucér hátuljára
égették egy szelíd dalosnak
a másiknak a fenekébe
vigadozva sípot dugdosnak

Korhadt tök-belü bordélyokban
bortól és undortól okádnak
acélsisak-fejü férfiak
s arc-nélküli szajhákkal hágnak
Mulatnak trágár rőfögések
A szépség színes ronggyá válik
s férfitagok közt vonszolódva
jut el a fekélyes halálig

Az erőszak acél-karmai
amit elérnek s átölelnek
fegyverre rútol bármi volt tán
S páncélba öltözik a gyermek
a babacsörgő buzogány lett
lesújt a kis rózsás marokban
Az orvul megütött szeretet
tisztá homloka beleroppan

Az égen sárga-lila csóvák
verődnek szét ezer sugárban
Kínlódó dalok üvöltének
a kitátott világ torkában
S ott lenn elveszett tenger jajjong
gyökeret vert lábamig ér fel
jeges nyirka S felkúszik bennem
és eltölt nyálkás remegéssel

Gyűlj ki reménység pirkadása
a világa minden éjszakáján!
Simítsd el az iszonyat görcsét
az erdőben vacogók állán
Igazadban merítsd meg őket
s takard el a bűnök sarától!
Csatái lánq- és füstködében
elvész a föld ha te nem látszol